

XXXVII Certamen Literari

Aiguamots

XALOC

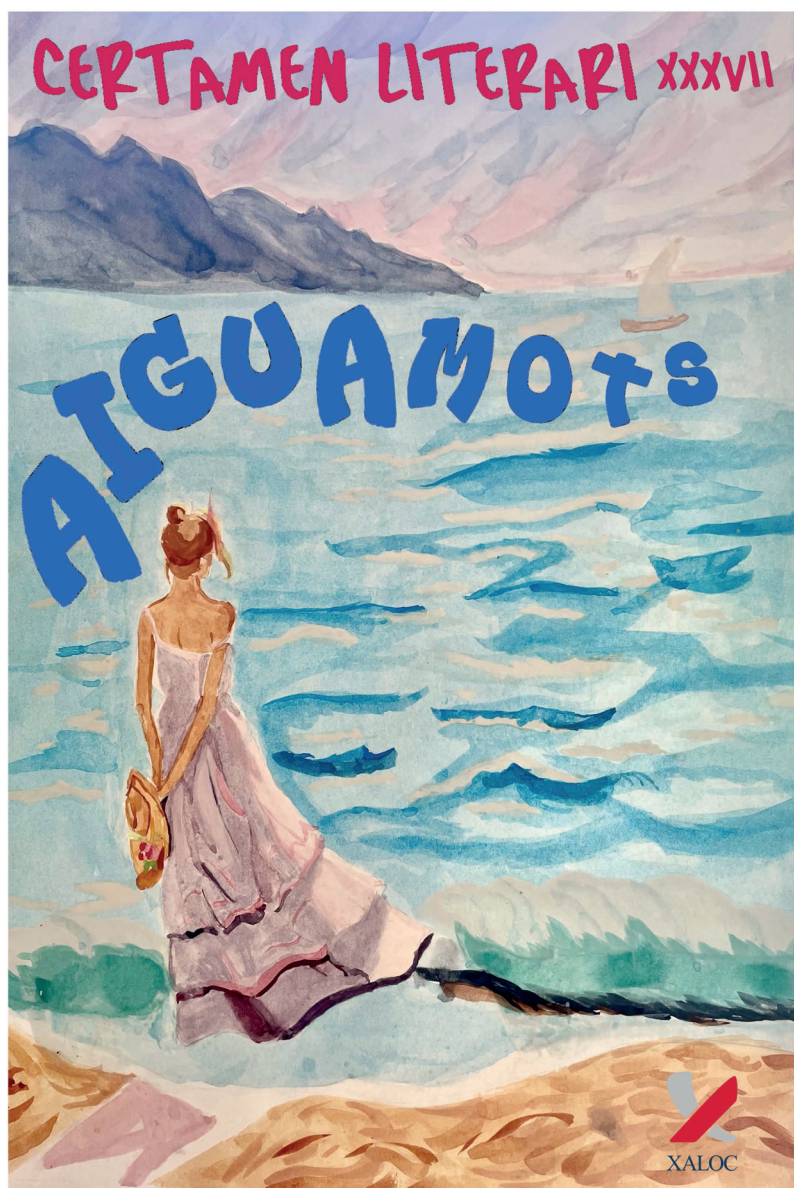
17/04/2023

2023

XALOC

Teniu a les vostres mans els poemes que, sota el títol “Aiguamots”, han compostat els vostres fills; d’antuvi, l’home ha representat l’aigua com a doll de vida que, en el seu decurs fluvial, ha dut a la imaginació col·lectiva el viatge existencial cap a la foscor de la mort, mort que hem identificat amb desembocadures o deltes. Des de l’antiguitat l’aigua ha estat considerada un element vital en la construcció de civilitzacions i, de fet, la immensa majoria dels éssers humans s’han agrupat al seu voltant, a la recerca del benestar que ens ofereix. Tales de Milet va considerar l’aigua l’element i el principi de les coses i així, com a l’element i principi de molts records i vivències dels vostres fills, ha esdevingut clau per als poemes que trobareu en aquest llibret. Gaudiu, doncs, d’aquestes meravelloses paraules, d’aquests emocionants mots que, uns amb els altres, clissen les remembrances aquícoles més sinceres i íntimes dels nostres poetes.

Cartell guanyador del XXXVII Certamen Literari

Francisco Osswaldo Benítez Moreno
1r Batxillerat

*Poesia
Catalana*

à

Remant

Oh! Avi Mariner...
Sempre lluitant a cops de rem.
Quantes històries ens vas contar,
Tots asseguts a la riba del mar.

Oh! Avi mariner...
Digues...Digues...allò del vaixell.
Capità jovenet, sempre amb el casquet,
Girant el timó amb força i valor.
Tu amic del mar perdut fins l'oceà.

Oh! Avi mariner...
Tu, aquell valent navegant sense remei,
Quantes tempestes vas passar,
Quantes onades vas deixar.

A la cofa pujaves,
Amb els prismàtics miraves.
Sempre vigilant els corrents del mar.

Oh! Avi mariner...
Els anys van passar,
Tu sempre viatjant
Sobre les onades del mar.

Ara tot s'ha esfumat.
La pipa ens has deixat,
L'ancora i els remes,
El record sobre el mar,
El soroll del vaixell i la llum del far.

Oh! Avi mariner...
Digues... Digues...
Des del cel
Segur que estàs content veient el teu vaixell,
Vida de mariner.

David Madueño Landh

4t ESO

Tercer Premi

La Cascada

Símbol d'imponent grandesa,
obra mestra de la naturalesa,
llàgrimes que la Terra vessa.

El sol hi troba refugi
i també inspiració
per fer la seva acolorida creació.

La lluna la beneeix
i, com una trèmula espelma,
en claror es converteix.

Destí dels buscadors,
alliberament dels patidors,
oasi dels caçadors.

Font de frescor,
enmig del dolor
de la puixant tristor.

La seva majestuosa presència,
com si fos de vida essència,
garanteix d'altres l'existència.

Entre el seu vapor
i la seva calma remor,
es dissimula el meu estupor.

Josep Russo Raris
4t ESO
Segon Premi

Les formes de l'aigua

La vida és un furiós huracà,
de ràpid vent i intranquil·la destrucció,
el mag del caos anomenat
en fer desaparèixer allò que troba al seu davant.

La vida és una fortuna d'agost,
que et refresca en dies d'estiu
i et relaxa a la vora del mar,
on el so de les gotes amb les ones de lleu intensitat
creen una dolça melodia de frescor i humitat.

La vida és un oasi al mig del desert,
única illa d'esperança en un oceà de desesperació,
al qual t'aferres com a últim recurs,
sigui o no fruit de la imaginació,
per combatre la solitud del silenci de nul·la afecció.

La vida és una inundació sobtada,
sinònim d'angoixa desmesurada,
que, amb l'aigua al coll,
posa a prova la teva temprança
anunciant moments de dificultat agitada.

La vida és una tempesta de primavera,
font de riquesa i prosperitat,
que aporta als conreus una gran fertilitat,
al voltant dels quals la civilització passada
s'organitzava en la cerca de l'evolució.

La vida és un diluvi de tardor matiner,
que refreda les finestres de la teva habitació,
des d'on veus,
envoltat de mantes de llana i tasses de llet calenta,
el despertar de la societat moderna.

Perquè l'aigua és vida,
i la vida és aigua,
en totes les seves formes.

Víctor Manuel Villa Mula

4t ESO

Primer Premi

El cabal de la vida

L'aigua d'un riu és com d'un humà la vida,
que inevitablement no torna enrere,
que per la muntanya baixa unida,
que fa germinar la morera...

El cabal que amunt mai torna
és el temps immutable
i no hi ha qui ajorna,
cua implacable...

mentre algú viu
hi ha claror;
tot riu
mor.

Pol Rengel Rabassa
1r Batxillerat
Tercer Premi

El reflex de la vida en l'aigua morta

Aigua immòbil, trampa letal,
on la mort espera i és fiscal,
un engany en calma, una tristesa,
que a la vida converteix en una fosca puresa.

Un toll immòbil, com un llarg mirall,
que amaga dins el seu si un perill,
acompanyat en el seu fons d'un enemic
i a la superfície reflecteix un gran embolic.

En el seu silenci, un crit mut,
un avís que no se sent,
un perill que s'amaga,
i un destí confús que t'atrapa.

Aigua estancada, morta en vida,
un perill que no s'observa,
una amenaça que s'alegra,
i un risc que a tots ens priva.

Adrià Montagudo Galiana
1r Batxillerat
Segon Premi

Aquelles llàgrimes aiguades

L'aigua que banya les pedres i les flors
ara és trista i silenciosa,
com una veu que s'ha perdut,
i que ja no sap com cantar.

L'aigua que era transparent i clara
ara és opaca i grisa,
com el fum que amaga la llum del sol,
i que ens fa sentir tan petits.

Però, tot i així, l'aigua segueix fluint,
sense deixar-se vèncer per la feblesa
i ens recorda que la vida és com un riu,
que té els seus moments de calma i
tempesta.

L'aigua ens convida a seguir endavant,
malgrat els moments de dolor i tristesa,
i ens recorda que la seva bellesa i força,
sempre seran allà, esperant-nos amb
tendresa.

Així que deixem que l'aigua ens parli
i ens ensenyi que la vida és un cicle,
i que la tristesa és només un moment,
que passarà com les ones del mar en un
vaivé interminable.

David Martínez de la Higuera
1r Batxillerat
Primer Premi

Oda al riu Ebre

Oh, el gran nostre riu Ebre,
que neixes a Cantàbria
i vas a parar
a la Mediterrània.

Oh, observant passiu,
sentinella dels segles,
de bellesa ets origen
i de la vida font.

Oh, riu de nostra terra,
s'albira des de la serra,
la de la Fatarella,
que amb Ascó fa parella
i jo en un crit et canto
paraules de gratitud.

Oh, gran riu d'aigües clares,
des del teu naixement,
a les muntanyes,
fins a la teva mort,
als camps d'arròs,
ets cabalosa llum
de nostra nació.

Carles Josep Andreu Font
2n Batxillerat
Tercer Premi

El delta de la soledat

Enlluerna la calor soporífera
Sota l'esquitxada daurada de la cigala.
A l'aiguamoll hi ha festa popular
Que és mort! Criden
Que l'aire és mort!

La processó esmorteïda
Avança entre les canyes
La llum daurada rep un raig de sang
El seguici camina d'esma
A les palpentes s'ensorra als sediments

Un semicercle roig és l'últim testimoni
Davant d'ells, la puresa salinitzant espera
Ofegant els sanglots de les cigales

Cau el seguici i bamboleja a les onades
Recuperant la blavor als ulls grisos
Que és viu! Criden
Que l'aire roman viu!

Manel Bautista Simó
2n Batxillerat
Segon Premi

Passat per aigua

Al concert de la vida hi soc amb veu desafinada.
Tanta penúria i desgràcia mai et fan ésser un àngel.
Ara et tinc a tu, bell mar, com a única esperança
Per ofegar aquest record que se m'endinsa i m'aclapara.

Una nit, cinc minuts, molt més temps no fa falta.
Les majors atrocitats es fan en menys de deu paraules.
Érem dos, despreocupats, presos d'una irreal eufòria.
Ara quedo només jo, enverinant-me en aquestes aigües.

És la força criminal que mai diries que té un amic
De portar-te per senders d'un bon desig.
Vaig ser jo, el botxí, un servent més de la Parca,
Qui en dos pèssims segons va treure una vida humana.

Sé que no per ser desgraciat hauré de fer més desgràcies,
Però aquesta és la meva història, la d'un home que ningú
guarda.
Ara t'abraço cruel mar, el meu últim confessor,
Perquè s'emportin les aigües els records d'aquell calvari.

Marcos Mejías Villalba
2n Batxillerat
Primer Premi

*Poesía
Castellana*

á

Fuente de vida

Agua que corre fresca y cristalina
en el arroyo que serpentea la montaña,
dejando a su paso una estela plateada
y un susurro suave que la acompaña.

Agua que llena el aire con su aroma
cuando la lluvia cae sobre la tierra,
refrescando los campos y las hojas,
renovando la vida en la naturaleza.

Agua que es fuente de vida y de sustento
para las plantas, los animales y el hombre,
que sacia nuestra sed y nos alimenta
y nos mantiene sanos y fuertes como un roble.

Darío Estévez Reina

4t ESO

Tercer Premi

Tú

Los lagos helados como tu mirada sin sentimientos,
como en el norte en los peores inviernos.
Mi alma perdida en tus ojos celestiales,
que parpadean sin cesar cual faros nocturnales.
Te veo llorando desde lejos,
me pregunto el porqué.
Lágrimas de sangre rozan con tu piel,
que van cayendo por una bajada
llena de agua congelada,
sin posibilidad de escapar,
como un ángel sin alas.
Fluyendo como el agua entre las rocas,
del río salado que se forma encima de tu boca.

Tú no sabes nada de mí,
aunque yo te conozco de hace tiempo,
pocas veces me has mirado,
no te habrás percatado,
pero mi amor por ti no ha descansado.
Por lo que digan, no te preocupes,
sabes que solo Uno te puede juzgar,
aunque depende de cómo me mires,
mi juicio puede cambiar.

José Pablo Espinosa Franceschi

4t ESO

Segon Premi

El silencio del estanque

El agua quieta puede parecer
una calma dulce y serena,
pero esconde peligros que, ajena,
la gente suele a menudo no ver.

En su quietud, la vida puede morir,
el tiempo y el espacio se vuelven difusos,
y de la muerte nos quedamos absortos
si no nos damos cuenta a tiempo de su fin.

Así, el agua estancada nos recuerda
que la vida es un flujo constante,
que en la quietud hay un peligro latente
y que solo en el cambio hallamos la respuesta.

Sigamos pues el fluir de la vida
y no dejemos que la muerte nos sorprenda
escondida.

Iván Samaniego Amador

4t ESO

Primer Premi

Un largo paseo

Una vida insignificante y pura,
su caída libre sin aparente destino,
es así la gran vida con curva muy segura,
desemboca en un pequeño camino fino.

La vida se desliza por la hoja desnuda,
así transcurre el tiempo que es nuestro andar,
a veces por senderos de verdades más agudas,
otras por veredas que no hacen más que llorar.

La vida se desliza con su suave vaivén,
así es la existencia, altibajos con razón,
unos días de alegría, otros de desdén,
siempre hacia adelante sin perder el corazón.

La vida finalmente se desliza hacia el mar,
así es nuestra muerte, inevitable destino,
pero sin olvidar de dejar de caminar,
hacer de nuestra vida un sendero divino.

La gota de agua tan pequeña y fugaz
es recorrido de nuestra vida, a veces con dolor,
pero es nuestra elección cómo llevar la paz,
hacer de cada instante una joya de valor.

Isaac de la Torre García
1r Batxillerat
Tercer Premi

Navegar hacia ti

Como un marinero disfrutando de la brisa,
apreciando el lecho del mar,
yo me perdí en tu sonrisa,
con esas bellas manos en tu vida quería embarcar.

Yo me pierdo en tu mirar cada vez,
al mirarme con esos ojos color bahía
tus caricias me hacen vivir una bella utopía,
eres el motivo de mis alegrías con tu calidez.

La marea está sosegada cuando estás.
El oleaje bruma cuando te vas,
cuando te vas con la corriente
y te sigo como río afluente.

Pero tus huellas se desvanecen en la playa,
y mis ojos buscan el reflejo de tu pelo en el agua.
Y mientras sigo tu rastro que se desvanece,
siento el corazón vacío, la tristeza me vence.

Aunque el tiempo y la distancia nos separe,
mi amor por ti jamás se apagará,
porque como el río que fluye hacia el mar,
hacia ti siempre voy a navegar.

Gabriel Llach García
1r Batxillerat
Segon Premi

El fluir del amor, el agua y la pasión

El agua y el amor son como ríos
que fluyen sin rumbo fijo ni destino,
a veces turbulentos, a veces mansos,
pero siempre con un mismo camino.

En la quietud del lago o en la furia del mar,
en la intensidad del amor o en la calma del afecto,
el agua y la pasión nos invitan a soñar,
a navegar juntos por un mundo perfecto.

El agua es como el amor en su pureza,
cristalina y transparente como el sentir,
que brota de los manantiales del corazón,
y alimenta el amor que vive en ti.

Así es el agua y la pasión,
un poema de amor que nunca se acaba,
una historia que se escribe en cada gota,
y se vive en cada latido del corazón.

Así que ama como el agua fluye,
sin limitaciones ni condicionamientos,
y deja que el amor te inunde el alma
y te lleve por el cauce de los sentimientos.

Joan Manuel Candil Lozano
1r Batxillerat
Primer Premi

Memorias marchitas

Un ensordecedor silencio se escucha en lo profundo de mi ser,
llora mi alma, recipiente de recuerdos,
cristalina, impasible al autoengaño,
río abajo acuden vivencias pasadas,
como un leve susurro mi finito océano de recuerdos se desvanece
desatando en mí un mar de lágrimas,
como tenue llovizna en infinita sequía,
memorias marchitas por el implacable olvido,
regadas tiempo después rogando un instante de lucidez en tan
eterna desdicha.

Fuente de vida, condena mi gozo,
enmudece mi arrepentimiento,
¡embriágame! Sacia mi perpetuo deseo,
sofoca mi pesar por aquella que fue, es y será amargamente: mi
vida.

Seas pues, tú, agua estancada, preludio de mi final,
muestra de un adiós,
recuerdo de una vida pasada
tiempo atrás olvidada.

Oye mis llantos,
sofoca mis pesares,
¡guíame!

Permíteme surcar tus débiles seseos,
¡condúceme!

Llévame a las cálidas aguas en las que al fin podré encontrar mi
única cura,
mi tan ansiada libertad.

David Giménez García
2n Batxillerat
Tercer Premi

¿Qué te queda?

¿Qué me traes, pequeño amigo?
¿Rasguños de un juego desmedido?
¿Fueron aquellos compañeros queridos
los que te hicieron salir malherido?
Deja de llorar,
baja a mi orilla y bebe mi agua,
deja que me lleve tus males,
que queda aún salud.

¿Qué me traes, joven amigo?
¿Desafortunados amoríos?
No llores más;
triste y apenado por defecto,
arroja tus lágrimas al mío río;
deja que mi siseo vacío
se lleve lejos tus desafectos,
que queda aún amor.

¿Qué me traes, novel marido?
¿Son buenas nuevas?
Por fin suprimes aquellas penas,
después de haberla conocido.
Deja que propague la primicia,
bajaré mi curso sin respiro,
y olvídate de este río,
que queda aún dicha.

¿Qué me traes, mi viejo amigo?
¿El luto del ser amado?
Quisieras no haberla estimado
y así su ausencia no haber llorado.
Tus penas pesan sobre mi puente,
escombros sobre ladrillo.
Deja que te lleve conmigo,
porque dime tú, amigo mío:
¿qué te queda?

Noel Pera Torres
2n Batxillerat
Segon Premi

El río de la vida

El viejo se apoya en el empedrado,
contempla el cauce del río.
La vida fluye como en tiempo pasado.
Cuanto más crece, más bravío.

Sabe que se acaba su tiempo,
y éste pasa para cualquier hombre.
La vida fluye como el viento.
Ojalá que la corriente no se lleve su nombre.

Mira hacia arriba, las montañas,
el agua baja indolente,
arrastrando días y vidas extrañas,
mira hacia abajo, observa la corriente.

Despacio deja, bajo el sol de estío,
la ropa, el bastón y sonrío,
un reflejo del atardecer en el río,
y le pide al agua que le guíe.

Y mirando sus manos vacías,
tendió los brazos hacia la corriente,
pensó en esa vida que decía,
y tuvo miedo repentinamente.

La corriente, cantarina y clara,
meciéndole le llevó hacia el mar,
“Descansa, amor, el agua te arrastrará”.
Entonces, la vio entre la espuma nadar.

Al sentir, de nuevo, su cuerpo cercano,
de juventud y amor se llenó al instante,
y las dos almas, tomándose de la mano,
se adentraron en el mar, cual velero errante.

Ignacio Gotor Serrano

2n Batxillerat

Primer Premi

2023

XALOC

XALOC